

[Sundhedsministeren]

Jeg kan oplyse, at Danmark – på linie med langt de fleste lande i Vesteuropa – følger Europarådets og WHO's anbefalinger. I Norge er reglerne for smitteopsporing i forbindelse med HIV ikke lovfæstede, men lægerne opfordres af sundhedsmyndighederne til ligesom i Danmark at foretage smitteopsporing, og patienterne opfordres ligeledes som i Danmark til at oplyse om de seksuelle kontakter, der kan have ført til smitte. I Sverige er de formelle regler lovfæstede og mere restriktive end i Norge og Danmark. I Sverige har lægen efter gældende bestemmelser pligt til at foretage smitteopsporing, men herudover har patienterne pligt til at oplyse om eventuel smittekilde. Undladelse heraf er dog ikke behæftet med nogen form for sanktion; det vil sige, at der i praksis ifølge Sundhedsstyrelsen efter alt at dømme ikke er stor forskel på den smitteopsporende indsats i de tre lande.

Med hensyn til spørgsmålet om kønssygdomsloven skal jeg gøre opmærksom på, at der med 1973-loven skete en lempelse af de tidligere bestemmelser om straf og andre sanktioner med henblik på, at personer, der havde pådraget sig en kønssygdom, normalt uden frygt for straf for sig selv eller andre kunne oplyse, hvem der havde smittet dem, og hvem de selv kunne have smittet. Da loven blev ophævet i 1988, havde man ikke i mange år benyttet lovens strafbestemmelser. Jeg har ingen tiltro til, at man kan lovgive sig ud af problemet. Det afgørende er lægernes aktive indsats og den opbakning, de får hertil af myndighederne, samt at patienterne trygt og tillidsfuldt kan henvende sig til sundhedsvæsenet. Mange smittede vil i øvrigt – selv med en lovbestemt pligt til at give oplysning om deres seksualpartnere – kunne hævde, at de ikke har noget nærmere kendskab til de seksuelle kontakter, de har haft.

Spm. nr. S 626

Til *sundhedsministeren* (25/3 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Kan ministeren tilslutte sig den praksis, der blev anvendt i forbindelse med afskedigelsen den 24. februar 1993 af den daværende retsmediciner Karin Helweg-Larsen, Retsmedicinsk Institut i København?«

Begrundelse

Den 24. februar 1993 blev den omtalte retsmediciner ved Retsmedicinsk Institut i København afskediget med den begrundelse, at hun havde afgivet en privat erklæring på et brevpapir, hvorpå hendes arbejdsadresse på Retsmedicinsk Institut i København var trykt. Indstillingen om afskedigelsen af den pågældende retsmediciner blev fulgt af rektor for Københavns Universitet.

For nylig verserede en lignende sag under ministerens ressort. Den 25. februar 1993 oplyste dagbladet Ekstra Bladet, at medicinaldirektøren på Sundhedsstyrelsens brevpapir med betegnelsen medicinaldirektør har henvendt sig til en amtssygehusedirektør i Århus om, at det private Karen Elise Jensens Fond vil hensætte ca. 5 mio. kr. til indkøb af udstyr til Skejby Sygehus. I samme brev formulerede medicinaldirektøren betingelser for gaven.

Svar (31/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Retsmedicinsk Institut henhører under Undervisningsministeriets ressort. Jeg har derfor ikke grundlag for at forholde mig til den konkrete sag på Retsmedicinsk Institut.

Spm. nr. S 627

Til *sundhedsministeren* (25/3 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage i anledning af, at medicinaldirektøren på Sundhedsstyrelsens brevpapir med betegnelsen medicinaldirektør har henvendt sig til en amtssygehusedirektør i Århus om, at det private Karen Elise Jensens Fond vil hensætte ca. 5 mio. kr. til indkøb af udstyr til Skejby Sygehus, og i samme brev formulerede betingelser for gaven?«

Svar (31/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Det nævnte brevpapir er medicinaldirektørens såkaldte underhåndspapir.

Medicinaldirektøren har tilkendegivet, at der ved anvendelsen af brevpapiret ikke fra hans side har været tilsigtet nogen sammenblanding af hans embede som medicinaldirek-